

KÓSA Eszter

Keresgetős

Kiskezedbe fogd a holdat! Vigyázz, szökik! Hopp, gurul!
 Ágyad alá bújj be érte, hogyha nincs ott, a szekrénybe!
 Nézd meg jól a zokniszárban, kiscipőben, kiskabátban!
 Vajon hová bújt a hold? Jaj, de kár, hogy elgurult!

Apu nincs, hogy megkeresse. Anyu dolgos, feje fáj.
 Mama távol. Tata alszik. Mindjárt fenn a napsugár.
 Miattad nincs hold az égen. Miattad van. Jaj, de kár!
 Vajon hová bújt a hold? Jaj, de kár, hogy elgurult!

Jó napocska, segíts rajta! Világíts, hogy megtalálja!
 Nézz be vele az ágy alá! Égesd ki a szemecskéit!
 Nézz bele a zokniszárba, kiscipőbe, kiskabátba!
 Vajon hová bújt a hold? Jaj, de kár, hogy elgurult!

Kis lábaddal menj a tóhoz! Kis kezedet mártsd bele!
 Ugye milyen jó hideg? Ott lesz majd a víz alatt!
 Szépen lassan menj a tóba, sétálj le a fenekére!
 Vajon hová bújt a hold? Jaj, de kár, hogy elgurult!

Megtaláltad? Nem találod. Jaj, de kár! Anyud keres.
 Mérges lesz, ha megtalál. Milyen jó, hogy nem talál!
 Tófenéken aludj szépen! Nem bánt már a napsugár.
 Vajon hová bújt a hold? Jaj, de kár, hogy elgurult!

KOVÁCS Edward

Nem mozdu1

Hazavárják, de nem mehet, kit maradásra kényszerítenek
 kicsinyes kifogásai, elfordítja tekintetét, tétovaságban ragad,
 mint viaszban óvatlan bogarak, ezért megadóan elképzeli,
 ahogy megsárgulnak a kertvégi barackfák fodrozódó levelei,
 ahogy évente egyre fogyatkozó terméseit érintetlenül találja
 a rothadás, ahogy a törzseket körülölelő lucerna alárogy saját
 súlyánál, mert aki nem mehet, hazavárják a megfáradt kezek,
 hogy kapkodva leszedje eltékozolt nyarok túlérétt gyümölcseit,
 hogy még a kényszerű meghajlás előtt levágja és begyűjtse
 a takarmányt, hogy megetesse büntudatóljai felfordulásig
 visító jószágait, hogy megpihenjen kihűlt naplementék
 nektárillatú lugasaiban, míg vacsorával várják nehezülő
 tagjai a törődésnek, a nyárikonyha félhomálya, de nincs
 érkezése, csak fonnyad egyre, szikkadt földben a mályva.

